

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

Richard Shindell

Saturday 23 Nov 2019

Een fenomeen die we graag terug zien op ons podium vanaf zijn debuut in 1992 heeft hij eigenlijk alleen klassiekers gemaakt. Hij verdeelt zijn tijd als hij niet aan het toeren is tussen zijn geboortestad NYC en zijn huidige woonplaats met zijn gezin in Buenos Aires. Zijn woonplaats wordt in toenemende mate een bron van inspiratie. Net als het concert in oktober van Chris Smither, moet je deze man ook gewoon een keer in de zoveel tijd zien.

Hope We'll Meet Again.

Richard was vroeg aanwezig. Tijdens het bijpraten voor de soundcheck gaf hij aan dat hij graag de zaken in de hand heeft. Hoe eerder je er bent hoe meer grip. Bovendien reed hij voor het eerst door Nederland in zijn eentje van optreden naar optreden. Waarbij de fietsers een uitdaging zijn voor iemand die dat niet is gewend. Het was een warm weerzien met een oude bekende. Aan gesprekstof geen gebrek tijdens de maaltijd waar de filosofische ingestelde Richard ons mee nam in zijn redenen om voorlopig te stoppen met toeren en over de politieke situatie in zijn geboorteland de USA. Inmiddels woont hij al jaren net buiten Buenos Aires met zijn gezin. Ook kregen we een inkijkje van het leven in Argentinië.

Richard had als rode draad bedacht om de eerste songs van zijn set te koppelen aan een soort van roadtrip. Waarvan hij zelf opmerkte tijdens het optreden dat het niet helemaal klopte, maar het idee wel leuk was. Hij nam ons mee naar zijn wijk in NYC, het St Luke's ziekenhuis waar zijn oudste zoon is geboren en zo naar de Tappan Zee Bridge richting New Jersey naar een stuk weg waar het nogal bevolkt is met herten in Deer On The Parkway. Terug naar NYC, de dagen na 9/11 waar taxichauffeurs hun lampje op het dak niet aan hadden en mensen gratis vervoerden. Richard laat je de sfeer van verbroedering na een ramp voelen in een stad die nu niet bepaald bekend staat om zijn zorg voor de ander. We belanden deels in Pennsylvania in Kenworth en Transit en dan zijn we in Buenos Aires waar je al staande voor een rood stoplicht wordt vermaakt door goochelaars die op deze wijze wat geld proberen te verdienen. Richard vertelde tijdens de maaltijd dat hij een album aan songs had liggen, maar er niet tevreden over was. Vanavond liet hij er ons, met een kennismaken. Did I Hear Wrong. In de introductie vertelt hij hoe mensen flessen water neerleggen in de woestijnachtige landschappen van Arizona en Texas, voor de vluchtelingen die proberen over de grens te komen en dat deze flessen stelselmatig door de Border Patrol worden leeggegooid.

De tweede set startte wellicht onbedoeld met het thema relaties. Onder andere met de breakup song Are You Happy Now. Twee verzoeknummers op de baritone mandoline. Een instrument wat hij eerder introduceerde als een heel oud instrument uit het Pleistoceen. Abuelita was een gokje hij had het lang niet gespeeld en had eigenlijk de juiste instrumenten niet bij zich. Dat was geenszins te horen. A Summer Wind, A Cotton Dress blijft een klassieker. Richard maakte ons duidelijk dat hij zijn instrumenten regelmatig stemt. Het moet namelijk gewoon goed zijn. Hij refereert aan de keer dat zijn vader, zelf een niet onverdienstelijk musicus, met een absoluut gehoor, zijn concert bezoekt. Vader zit zichtbaar voor Richard op de eerste rij en natuurlijk is de gitaar niet goed gestemd te krijgen die avond. Richard imiteert zijn vader die met de handen over zijn oren het concert bijwoont. Wijze les nooit familie zichtbaar aanwezig als je op een podium staat. Stray Cow Blues laat ons de wereld ervaren vanuit het perspectief van een eenzame koe en de ezel Clara doet dat op eigen wijze. Richard verteld dat zijn liedjes soms verdrietig zijn ofwel melancholisch maar dat ondanks dat de song All Wide Open, niet goed eindigt en dat is beter voor de song, uiteindelijk het waargebeurde verhaal wel goed eindigt na dat de song al af was. Maar dat we niet de indruk moeten hebben dat hij een slechte jeugd heeft gehad. Mavis blijkt het favoriete liedje van zijn dochter te zijn. Althans het favoriete liedje dat hij geschreven heeft. Want wat ze echt mooi vindt zit in een geheel andere categorie. Mavis is de zoveelste kanarie van zijn dochter, nadat velen na een korte leven Mavis waren voor gegaan. Maar eigenlijk gaat de song over iets anders en laat Richard de vogel letterlijk de song binnen vliegen. Richard neemt ons mee in de filosofische beschouwing over het bouwen van zandkastelen. Wanneer, welke plek het beste is, en het doel ervan. Het ingecalculeerde risico is de uitdaging. Een staande ovatie, maakte dat Richard terugkeerde met een intense versie van Reunion Hill. Bij het afscheid wogen de woorden "Hope we'll meet again" nog nooit zo zwaar.

1.You Stay Here

2.Deer On The Parkway

3.The Last Fare Of The Day

4.The Kenworth Of My Dreams

5.Transit

6.A Juggler Out In Traffic

7.Gethsemani Goodbye

8. Did I Hear Wrong? (unreleased)

1. Careless

2. Are You Happy Now?

3. Abuelita

4. A Summer Wind, A Cotton Dress

5. Waist Deep In The Big Muddy [Pete Seeger]

6. Stray Cow Blues

7. All Wide Open

8. The Courier

9. Get Up Clara

10. There Goes Mavis

11. Reunion Hill

All tracks by Richard Shindell except where noted

Richard Shindell | vocals, electric guitar, baritone mandolin

www.richardshindell.com